

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Մեղա՛քեզ, աստված...

(Շատերից մեկի խոստովանանքը)

Կուշտ եմ և առողջ, կյանքից բավական,
Մեղանքս առատ, ճաշքս պատվական,
Բայց թե ի՞նչպես եմ այդ կյանքին հասած
Այդ մեր մեջ մընա... Մեղա՛քեզ, աստվա՛ծ:

Շատ կարճ միջոցում ես հարուստ դառա,
Հողեր, կավվածներ, կառք ու ձի առա,
Բայց ի՞նչ փողերով, ի՞նչպես վաստակած –
Այդ մեր մեջ մընա... Մեղա՛քեզ, աստվա՛ծ:

Տրներ շինեցի շքեղ, փառավոր,
Ապրում եմ մեջը, ինչպես թագավոր:
Բայց քանի՛ մարդու ես տուն եմ քանդած
Այդ մի՛ հարցներ... Մեղա՛քեզ, աստվա՛ծ:

Խանութ բաց արի, գործ սկսեցի.
Կարճ ժամանակում մեծ գանձ դիզեցի,
Բայց քանի՛ անգամ ես կոտր եմ ընկած
Այդ մեր մեջ մընա... Մեղա՛քեզ, աստվա՛ծ:

Կյանքում ես գտա մի «ազնիվ ընկեր».
Գործիս մեջ դրեց տասնյակ հազարներ.

Բայց վե՞րջը... վերջը նա քաղցած մընաց.
Իսկ ես կշտացա... Մեղա՛ք քեզ, աստվա՛ծ:

Ես միշտ ասում եմ և միշտ քարոզում.
«Աղքատն էլ մարդ է, ուտել է ուզում».
Բայց քանի՛ մարդ եմ ես քաղցած թողած
Այդ մի՛ հարցնեք... Մեղա՛ք քեզ, աստվա՛ծ:

Երբ տեղն է գալիս, սուրբ եմ ձևանում,
Ժամում ծնկաչոք աղոթք եմ անում.
Բայց հոգիս վաղուց սատանին ծախսած,
Աշխարհք եմ խաբում... Մեղա՛ք քեզ, աստվա՛ծ:

Թե մեկը պատվիս դիպչի աշկարա,
Ես կրակ կըթափեմ այդ մարդու վերա.
Բայց ծածուկ ինչքա՛ն ես թուք եմ կերած
Այդ մեր մեջ մընա... Մեղա՛ք քեզ, աստվա՛ծ:

Է՛հ, բավական է ձեր գլուխը տանեմ,
Ախար, «զո՛րն ասեմ, զո՛րն խոստովանեմ...»
Ի՛նչ մեղքեր ասեք, որ ես չեմ արած...
Մեղա՛ք քեզ, աստվա՛ծ, մեղա՛ք քեզ, աստվա՛ծ...

1896